

D • N

13/9 1950

Kommunismens metoder

Sedan mer än trettio år arbetar kommunistpartier under rysk ledning i alla fria stater för att förbereda det totala maktövertagandet — ett maktövertagande som innebär inte blott att kommunisterna blir härskare över alla andra folkgrupper, utan att Ryssland blir härskare över det med femte kolonnens bistånd erövrade folket. Lögn och våld har varit det utmärkande för metoden att nå makten. Innan segern vunnits förnekas alla avsikter att införa tyranni eller ryskt styre. Under månaderna före Rysslands erövring av de baltiska staterna förklarade kommunisterna över hela världen att alla påståenden om ryska erövringsplaner var hets och förtal. Under månaderna före det totala kommunistväldets införande i Bulgarien, Polen, Tjeckoslovakien, Rumänien, Ungern och Östtyskland förklarades på samma sätt att farhågorna för en kommunistisk kränkning av friheten var påfund av borgerliga och fascisterna. Sedan väl den ryska erövringen eller det kommunistiska maktövertagandet ägt rum säger man att nu har friheten vunnits, den nationella likaväl som den politiska. Men efter segern används orden i en helt annan mening än förut. Under insövningens och förberedelsernas tid låtsades man med frihet och folkstyrelse mena detsamma som andra människor. Då denna teknik gjort sin tjänst blir det uppenbart att med frihet menas likriktning, koncentrationsläger och likviderande av olikänkande och med folkstyrelse proletariatets = det kommunistiska partiets = den av Ryssland dirigerade regeringens envælde.

I övrigt har skilda metoder begagnats. Den direkta erövringen brukades främst under krigets första tid, då Ryssland samverkade med en annan rövarstat, Tyskland, och inte hade någon anledning att generera sig. Den indirekta erövringen, då femte kolonnen i förening med

rysk påtryckning används, har varit den mest omtvockta metoden efter kriget, då det varit av värde eller rent av varit nödvändigt att så långt möjligt överskyla brotten. I alla de nyss nämnda staterna har tillvägagångssättet varit ungefär detsamma. En samlingsregering, omfattande alla eller flera partier, med nyckelpositioner för kommunisterna, har bildats under förklaring att en sådan regering behövdes för att organisera och utbygga demokratin. Inom regeringen och folket har sedan kommunisterna verkat för att bli allenarådande, dels genom att bilda enhetspartier eller folkfronter med de lätt-trogna och räddhågade inom alla riktningar, dels genom att anklaga opponenterna för stämplingar och omstörtningplaner. På detta sätt, och i förening med ryskt hot, har det steg för steg lyckats att undanröja de demokratiska grupperna. Samarbetsmännen utanför kommunismen har litat på dess löften eller fruktat för sina liv eller ansett sig kunna mildra genom eftergifter: i själva verket har de blott lyckats med några månader uppskjuta sin egen likvidering.

Ungern är ett typiskt exempel. Vid det första valet efter krigets slut fick småbrukarpartiet en bestämd majoritet — 245 mandat mot 70 för kommunisterna och lika många för socialdemokratin. Under rysk påtryckning bildades dock en samlingsregering, med fyra kommunister. Efter en tid började den kommunistiske inrikesministern organisera särskilda polistrupper, småbrukarledaren Nagy, som var premiärminister, förmåddes att gå med på utstötandet ur parlamentet av en del för rädskrämda medlemmar av majoritetspartiet, socialdemokraterna började också vackla under trycket. Sedan Nagy flytt och ryska sarna företagit en mängd häktningar genomdrevs en ny vallag till kommunismens förmån; efter valen 1947 bildades en ny

koalitionsregering med kommunisterna på nyckelplatserna. Ytterligare en serie aktioner mot socialdemokrater och småbrukare resulterade i den definitiva segern i maj 1949, då den s. k. folkfronten — kommunisterna i förening med de till underkastelse pressade inom andra partier — fick 94 procent av rösterna vid valet. Ett totalt kommunistväld har införts — utan att man kan ange ett datum för förändringen eller någon speciell åtgärd som varit avgörande. Kommunisterna har allierat sig med den ena gruppen av skrämde och undergivna efter den andra för att med deras hjälp slå ned de tredskande — och sedan har turen kommit till nya grupper att utrensas, till dess endast en kärna av kommunisterna och kommunistdrängar stått kvar.

I Tjeckoslovakien gick det i huvudsak till på samma sätt, men här framstår de avgörande händelserna i klarare ljus. Vid 1946 års val fick kommunisterna 114 mandat av 300. En samlingsregering bildades med 8 kommunisterna av 24 medlemmar. Då det var uppenbart att kommunisterna gick tillbaka i styrka och då socialdemokraternas majoritet vägrade samverka vid de kommande valen (utsatta till i maj 1948), gick den kommunistiska ledningen i samverka med en del socialdemokrater till aktion i februari 1948; oppositionen anklagades för kupplaner, de opponerande ministrarna utstöttes, och efter några månader var en diktatur av vanlig rysk typ helt genomförd.

Det är metoder av denna art som föresvävar den svenska kommunismen. För närvarande lever den i nödtvungen isolering, men den är redo att samarbeta, i första rummet med socialdemokraterna. "Socialdemokraterna är, om de vill vara arbetarparti, beroende av kommunisterna" (Set Persson). Det samarbete, det stöd som härvid avses är emellertid blott ett medel att förbereda den samarbetsvilliges likvidering; kommunisterna skall, yttrade redan Lenin, stödja socialdemokraterna, "men blott på det sätt som repet stöder den hängde". I Sverige, liksom på andra håll, har likväl socialdemokrater

länge varit redo till samverka — i hopp om tillfälliga fördelar, i tro på kommunismens lögn, i tanke på att kunna bedra bedragaren. Dessa för ögonblicket tystade anpassningar bör, liksom väljarna, komma ihåg den svenske kommunistledarens ord: "Om man skulle försöka göra

någon jämförelse för att ge en mera konkret bild av hur vi tänker oss det, så tror jag nästan att Tjeckoslovakien skulle kunna vara ett mönster såsom man kan tänka sig att omdaning av samhällsförhållandena skulle komma att ske i Sverige."